

İTOF 11. genel kurulu ardından

İngiltere Türk Öğrenci Federasyonu (İTOF) 11nci Genel Kurulu 1 Aralık 1973'de Birmingham'da yapıldı. Türkiyeli gençliğin İngiltere çapında birlik ve mücadeleleri ve mücadeledeki geleceğin açısından çok önemli olan bu Genel Kürül, İTOF içindeki devrimci muhalefetin gücünü ve yillardır gençliğin mücadelelesini dar sınırlar içinde tutmaya çalışan, pasifist yönetimle karşı gelen mücadeleti ortaya koydu. Mücadeleli geçen kongrenin sonunda seçimleri 45-39 gibi küçük bir farkla kaybeden devrimci muhalefet gençliğin gurbüz ve dinamik gücünü gösterdi, İTOF'ün geleceği için umit verdi.

İTOF yöneticileri, kongre boyunca İngilteredeki gençliğin somut meselelerine ve İTOF'ün bir bütün olarak çalışma tarzına yapılan eleştirilerin hiçbirine cevap vermedi. Bütün İngilteredeki öğrencileri ilgilendiren, hepsinin doğrudan bildiği ve içinde yer aldığı konularda tartışmaktan israrla kaçınan İTOF yöneticileri tartışmaları daha soyut platforma çekmek için büyük gayret gösterdiler. Türkiyedeki 14 Ekim genel seçimleri gibi, Birminghamda sözçüsü bulunmayan Almanya Türkiyeli Öğrenciler Federasyonu gibi konulara ağırlık vererek elle tutulur, önemli hiçbir çalışmalari olmadığı gerçegini gözlerden kaçırmak istediler. Geniş kitle açısından ve uzun vadeli bir bakışla bu çabalarında başarılı olamadılar. Seçimleri son gayretlerini harcayıarak, kuyrukçuluk yaparak kazanmış olmaları onların gelişen değil, donmuş ve gerileyen bir güç olduğunu gösterdi. Burada İTOF 11nci Genel Kurulun geniş bir değerlendirilmesini yaparak toplantıda sınırlı bir şekilde ele alınan konuları geliştirmek ve gelecek çalışmalara ışık tutacak sonuçlara varmak zorunlu oluyor.

Yurdumuz iktisadi, siyasi, askeri ve kültürel alanlarda emperyalizmin boyunduruğu altında yarı-sömürge, yarı-feodal bir ülkedir. Halkımız başta Amerikan emperyalizmi olmak üzere emperyalizme bağımlı, patron, ağa, bürokrat kapitalist, tefeci-tüccar düzeninin sömürgü ve baskısı altında ezilmektedir. Bu şartlarda halkımızın gerçek kurtuluşu halkın demokrasisini kuracak olan halkın devrimi ile gerçekleşecektir. Çilekes halkımız, işçisiyle, köylü söyle, gençileyi yillardır baskı ve sömürüye karşı mücadele vermiştir. Ve bugünde fasızlığın zulmene karşı yiğitçe direnmektedir. Bugün gerek dünya, gerek içinde yer aldığımız Orta-doğu ve gerekse Türkiyede yediği darbeler altında azgınlaşan emperyalizmin baskı ve sömürüsü halkın kendi devrimini bir an önce yapması gerçegini ortaya koymaktadır. Bu durumda devrimcilerin görevi halkın boş hayaller ile uyutmak değil, gerçek kurtuluş yolunda, devrim yolunda seforber etmektir.

Türkiye'de bir yandan halkımızın fasızm aleyhtarı mücadeleşinin birikimi, öte yandan Türkiye üzerinde etkisini artıran Avrupa emperyalistlerinin halkın parlementer yolla uyutma önerilerinin baskısı altında 14 Ekim'de Genel Seçimler yapıldı. Bu seçimler fasızlığın baskısına ve yoğunlaşan sömürüye karşı isyan eden halkın yatiştırmak, parlamentarizmin sınırları içine sokmak, Türkiye'de de demokrasi olduğu şeklindeki fasist yalayı yayabilemek için tezgahlanmıştır. Bu şartlar altında devrimcilerin görevi devrim ile reform arasında bocalayan çevreleri devrime kazanmak, seçim sahtekarlığını teshir etmek olmalıdır; su yada bu partiyi destekleme önerilerini savunmak değil. Seçime katılan partiler arasında "ilerici" diye tanımlanan CHP'nin sanayi, tarım, dış ticaret ve dış politika konularındaki programı yurdumuzu Batı Avrupa emperyalizmine bağımlı bir ülke haline getirmeyi ifade etmektedir. (Ak Gündem, CHP Seçim Bildirgesi). Ülkemizde emperyalizmin ve yerli ortaklarının sömürü zinciri kırılmadıkça ne gerçek bağımsızlık ne halkın kitleleri

icin demokrasi, ne de hürriyetten bahsedilemez. CHP'nin 'anti-faşist, özgür-lükü' yani Avrupa emperialistlerinin koyduğu sınırlar ile belirlenmiştir. Ustelik bu özgürlükler devrim isteyen, hürriyet isteyen halkın parlamentarizme ve reformizme kül-kole edilmesi pahasına sağlanmak isteniyor. Devrimciler böyle bir şeyi kabul edemez. Bu olsa olsa CHP önderliğinde bir hükümetten ikinci bir TİP (Türkiye İşçi Partisi) döneminin açılmasını rica eden, böylece halkın devrimci mücadeleşini tekrardan parlamento hayalleri içinde boymaya ve hakim sınıflara kırdırmaya heveslenen devrim döneklerinin istekleridir. Her ne olursa olsun halkımızın gerçek çıkarları bu kimselerin heveslerinden çok farklıdır ve bunlar bile halkın mücadeleşinin mevcut düzen içinde hapsedilmesine hizmet etmektedirler. Seçim sahtekârlığını teshir etmek önerisini pasifizm olarak nitelendiren bu kimselerin devrimci mücadele anlayışlarının dört yılda bir sandık başına gitmek olduğu ne kadar açıklıdır... ITOF yöneticilerinin bir baş destekçisi "işçi sınıfının kendi parti ile seçimlere katılmadığından" söz ediyor. Bu görüş daha başından işçi sınıfının devrimci mücadeleşini, esas itibarıyla, parlamentoda sandalya kazanmaya eşit sayan, Türkiye'de ipliği çoktan pazara çıkan TIP oportünizminin kendisidir, onu hortlatma gayretidir.

Daha önce de belirtildiği gibi, devrimcilerin görevi boş hayallerle halkın avutmak, iflası her günde örneklerle ispatlanan reformculuk ve pasifizmin kuyruguna takılmak değil, bunların üzerine gitmektedir.

İTOF yöneticileri ve destekçilerinin oportünizmi, liberal ve sosyal-demokrat öğrencilere karşı tutumlarında da ifadesini buldu. Bu nitelikte gençleri ürküterek kendilerini desteklemeye çağırabilmek için devrimcileri "solak" olmakla, "seçimleri boykot ederek sosyal demokrasiyi reddetmekle" suçladılar ve hatta devrimcilerin "İTOF'ü alınca kendileri gibi düşünmeyen herkesi atacaklarını" bile ileri sürdüler. Bu tür hesaplara dayalı bir politika olsa olsa bir burjuva politikası olabilir. Orta unsurlarla birleşmek demek devrimcilerin doğru bildikleri ve ugrunda mücadele ettikleri temel devrimci ilkelerden tavizler vermesi, kendi bağımsız çalışmalarından vazgeçmesi, burjuvazinin şu veya bu kesiminin kuyruguna takılması, orta unsurların kaçınılmaz kararsızlığına teslim olması demek degildir. Aksi halde buna, devrimci bilimin a,b,c'sine göre oportunizmin danışması denir. İTOF yöneticilerinin 'solak' diye suçlamaya kalkışıkları arkadaşlar öğrencilerin somut meselelerinde en faal çalışma yapıp liberal ve sosyal-demokratlar da dahil olmak üzere birleşebilecek bütün unsurları birleştirmeye büyük gayret gösteren, ve bu yolda belirli somut başarılar kazanan arkadaşlardır. İşte Etibank mücadelesi; işte etkin talebe cemiyetlerinde bu devrimci arkadaşların durumları.. İTOF yöneticileri ve destekçileri bir "öcü" korkusu yaratmak istiyorlar. Onların "bu tavri yeni de değildir. 12 Marttan sonra hareketsiz bırakıtları İTOF'ü yeniden canlandırma faaliyetlerine de aynı usullerle saldırmışlar, bu faaliyetleri baltalamak için kitlenin en geri yanlarını tahrikten çekinmemişler, suçlama ve dedikodu kampanyaları ile İngiltere'deki gençliğimizin yararına olan bu çabalari engellemeye kalkışmışlardır. Ancak bu tutum, gerçekler ortaya çıktııkça İTOF yöneticilerinin yalnızlığını artırmaktan başka bir sonuç vermemiştir. Onlar bugün de hakim sınıfların ağzi ile "aşırı solcu, anarsist" gibi sözlerle saldırılmasına devam ediyorlar. Son birkaç haftadır İTOF kongresi için çıktııkları Ingiltere turlarında ilerici arkadaşları bir kenara itip, pasif ve geri bazı unsurlarla futbol, basketbol temelinde ilişki kurarak kongreye delegе olmalarını istediler. Bazı şehirlerde ise arkadaşları faal talebe cemiyetlerine karşı kısırtarak gençliği bölmek, birbirine düşürmek istediler. Devrimci muhalefeti karalamak için sürdürdükleri saldırılarında Almanya Türkiyeli Öğrenciler Federasyonuna (ATOF) kadar da uzandılar. Yurt dışındaki anti-emperyalist, anti-faşist gençliğin birliği yönünde çalışmak yerine ATOF gibi faal ve mücadeleci bir teşkilata böyle israrla ve küçük düşürmeye çalışarak saldırmanın sebebi nedir? Bunun sebebi İTOF yöneticilerinin kendilerine yapılan eletirilere cevap veremeleri üzerine tartışmayı toplantıda temsilcisi bulunmayan ATOF üzerine yoğunlaştırarak kendilerini kurtarma çabasıdır. İTOF yöneticilerine göre 1971 de devrimci ve yurtsever bir yönetime kavuştuktan sonra

ATOF bölünmüştür ve dağılmıştır. İşte eğer İTOF'ün başına devrimciler gelirse aynı sonucu olacakmış. ATOF konusundaki yalanlarını da Münih Türk Talebe Cemiyetinin bir mektubuna dayandırıyorlar. ATOF ve Münih Türk Talebe Cemiyeti hakkında en küçük bilgisi olan arkadaşlar İTOF yöneticilerinin kendi kafalarındaki hayallere fazla bel bağladıklarını, birkaç kişiyi yalnızca bilmek için büyük tahrifatlara girişiğeceklerini görmektedir. Genede bu konuda geniş bilgi edinmek isteyen arkadaşlar ATOF'ün yayın organını BİRLİK'i inceleyerek sorularının cevaplarını bulabilirler. Burada önemli olan İTOF yöneticilerinin başka bir ülkedeki kitle teşkilatının yöneticilerine sorumsuzca saldıruları, faşistlerin baskılara karşı yigittığı mücadele veren ATOF'ü İngiltere'den yönetmeyen kalkışmalarıdır.

Mayıs 1972'de yapılan ATOF 10 Yıl Gençlik Semineri şu kararı almıştı.

- Her milliyetten gençliğin birliğini sağlamak,
- Emekçi ve öğrenci gençliğin birliğini sağlamak,
- Gençliğin işçilerle birliğini sağlamak,
- Gençliğin uluslararası dayanışmasını sağlamak,
- Halkımızın kültürünü savunmak ve yaymak.

İste bu kararlar yurtdışındaki ilerici gençliğin tümünün mücadelelesine ışık tutmuştur ve İngiltere'de de durum böyledir. TGB, doğru olarak gördüğü bu kararları hayatı geçirmek için mücadele vermiş, çalışmalar yapmıştır. İTOF Genel Kurulunda kabul edilen çalışma programı da doğru ilkeleri esas almaktadır. İTOF yöneticileri gençliğimizin mücadelesinin ihtiyacı olarak ortaya çıkan, hayatın doğruladığı bu ilkeleri kabullenerek ATOF'ün mücadeleinden geçde olsa öğreniyorlar.

Genel Kuruldaki tartışmalar ve eleştiriler İTOF yöneticilerini ve destekçilerini iyice zorladığı zaman bu kimseler adeta kendilerini kaybederek tutarsız konuşmalar yapmaya koyuldular. İTOF'ün İngilteredeki Türkîyeli işçilerle ilişkileri konusunda söyledikleri iste bu nitelikte konuşmalar oldu. İTOF yöneticilerinin ve destekçilerinin öğrencilerle işçilerin kaynaşması konusunda gerçek durumları nedir? İngilteredeki Türkîyeli terzi işçilerin belirli ilerici temeller üzerinde kurduğu Türk İşçi Birliği, İTOF yöneticileri ile yakın ilişki kurup, onların işçilerin somut meselelerinde ve İşçi Birliği dergisinin çıkarılmasında "büyük" yardımlarını almaya başladıkları, İTOF Bülteninde İşçi Birliği başkanı ile başarılı çalışmaları konusunda bir röportaj yayımlandıktan kısa bir süre sonra ortadan kayboldu. İTOF yöneticilerine sorarsanız bu Birlik görevini tamamlamıştır. Demek ki işçilerin fabrikalarda karşılaşıkları baskı ve hakaretlere, ağır sömürüye karşılık vermek için kurdukları bu cemiyet İTOF yöneticileri ile sıkı ilişkiler geliştirdikten sonra taviz vere vere kumarhane, geri bir dernek, halk düşmanı Tercüman gazetesinin röportaj yaptığı ve bugazetenin satıldığı bir yer haline gelerek vazifesini tamamlamış! Bu geriye gidışta İTOF yöneticilerinin hiç mi payı olmamıştır?

Wimpy ve lokanta işçileri ile yapılan çalışmayı İTOF yöneticilerinin ve destekçilerinin devrimci muhalefete saldırısına bir alet olarak kullanmaya kalkışmaları orada bulunan işçi arkadaşlar tarafından ve durumu iyice bilen emekçi öğrenciler tarafından tepkiyle karşılandı. Wimpy meselesinde İTOF yöneticilerinin ve destekçilerinin pasifist görüşlerinin yarar ve zarar bilançosu uzun sürecek bir tartışma ve ileride mutlaka yapılmalıdır. Bugün sunu belirtmeliyiz ki, İTOF yöneticileri ve destekçileri bütün meselelerde olduğu gibi bu meselede de esas itibarı ile rekabetçi bir tavır takınmışlar, gayretlerini patrona karşı değil, mücadeleci işçi arkadaşlara ve devrimci öğrencilere karşı çevirmişlerdir. Bunun için de bilinen dedikodu, karalama yöntemlerine israrla sarıldılar, işçiler arasında kararsızlık, güvensizlik yaratılmasında sorumlu olmuşlardır. Öğrenciler arasında olduğu gibi burada da "kitleler otursun, biz yaparız" anlayışı sonucu olarak kitleyi pasifleştirmislerdir. Eylül ayında iki işçi arkadaş istenatıldıği için güney Londra'da greve giden ve sağlam dayanışma sonucu başarı kazanan işçiler bugün aralarında önder arkadaşlar da bulunan

15'e yakın işçi arkadaş haksız yere işten atıldığı halde bunu kabullenmek zorunda bırakılıyorlar. Ustelik bu durum işçilerin haklarını kazanmak için yaptıkları 7 günlük ~~zorlu~~ bir grevden bir ay sonra ortaya çıkabiliyor. İTOF yöneticileri ve destekçileri bu konuda sorumluluğu sarı sendikacılara yıkmaya çalışacaklardır. Ancak görünen şudur ki, bu kimselerin çalışma tarzı kitleyi pasifistiren değilken olmuştur; kitlenin bu durumu ise patronun saldırularına karşı koyma imkanını kısıtlamaktadır. Sarı sendikacılardan konuşundaki oportünist tutumları da ibretle incelenmelidir. Başlangıçta sendika ve "sendikacı" fikri gereğinden fazla yüceltilmiş, bir keresinde grev önerisini getiren işçilere "sendikacımızın prestiji var, onszur birsey yapma yarım" diyenler, bundan tam 4 gün sonra ise aynı sendikacıya ağır bir şekilde saldıran aynı kimseler oldu. Böyle yaparak kendi günahlarını da sarı sendikacının omuzlarına yıkmak istediler. Bugün durum işçiler açısından önemli güçlükler taşılmaktadır ve bunun baş sorumlusu, sabırlı çalışma ile kitleyi toplamayan biliçli ve mücadeleci unsurların yerine bazı durumlarda saksacı ve gösterişçi unsurlara öncelik tanıyan, aralarında geçen İTOF yönetiminden bir kişide bulunan pasifistlerdir.

İste yukarıda genel seçimler, ATÖF'ye işçiler ile ilişkiler konularında de-
ğinildiği gibi İTOF yöneticilerinin gerçek dışı ithamlara, yanlış tahlillere
ve hatalı siyasi anlayışa, pasifizme, oportünizme dayalı tutumu 1inci Genel
Kurul'dan dinamik, devrimci delegeler ve dinleyiciler karşısında sarsıldı. Bu
yöneticiler ve destekçileri yapıları eleştirilerden bir tanesine bile cevap
vermediler. Eski yönetim kurulu raporuna ikibucuk saatlik bir zaman ayırır-
ken, eleştirilerein cevaplandırılması onbes dakika ile geçti.

Pekala, Genel Kurulda gençlik ne istiyordu? Bu eleştirileri şu noktalarda toplayabiliriz: İTOF'ın bir federasyon olarak görevlerini yerine getirmemistir. Üye dernekler arasında işbirliği ve koordinasyon sağlanmamış, ortak çalışma anlayışı yaratılmamıştır. Federasyon olarak bir çalışma programı ve işlerlik gerçekleştirilmemiş inden bazı dernekler ilerici çalışmalar yaparken, diğer bazıları turizm, spor dernekleri olarak kalmışlar, diğerleri ickili toplantılar yapmış, ibazilar ise geçen kongreden hemen sonra dağılıp gitmişlerdir. Birkaç derneğin ise kongreden kongreye çıktığı göze çarpmıştır.

"İngilteredeki gençliğin yüzde doksanbesinin ilerici temellerde örgütSEL
birlik sorunu halledilmiştir" denerek örgütlenme sorununu ilgisiz kalınmış-
tır. Kongreden hemen önce yapılan birkaç göstermelik çaba dışında gençlige
örgütlenmeye hedefi gösterilmedi, bu doğrultuda bir çalışma yapılmamıştır.

Federasyon olarak kitleleri harekete geçirici çalışma tarzı yerine "siz dürün, yönetim kurulu busısi yapar" zihniyeti ile kitle pasifize edilmiş-
tir. Yönetim kurulu raporunda da somutlığı gibi İTOF'ın bütün çalışmalar-
rı enternasional dayanışma temelinde toplantılarında konuşmak ve sohbet etmek
-bunun çoğunu İTOF başkanı yapmış- birkaç yürüyüşe katılmak olmuştur.
Gençliğin sonut meselelerinde ise çalışma mektuplaşmaya indirgenmiş, çalışma
anlayışına kapalı kapıcılık, kitleye tepeden bakma hâlin olmuştur. "Statü
sahibi kimse" söylemi bizzat İTOF başkanı tarafından kendilerini tanıtmak
için kullanılmıştır. Bu tutum kaçınılmaz olarak yöneticileri kitleden
koparmış, İTOF bir federasyon yerine, Londra'da birkaç kişinin birapseye
geldiği bir dernek olarak kalmıştır. Bu çalışma tarzının en somut bir ifa-
desi Etibank konuşundaki çalışma olmuştur. Etibank mücadeleisinin üzerinde
durulmasını bazı arkadaşlar gepsiz bir uzatma, tekrar olarak görürler.
Tabii İTOF yöneticilerinden bu konunun geçistirilmesini heyecanla destekliyor-
lar. Gergi arkadaşların bu konu üzerinde israrla durmaları Etibank meselesi-
nin İTOF yöneticilerinin pasifist, bürokrat, kitle mücadele sine sırt çeviren
çalışma tarzlarının en açık bir ifadesi olmasındandır. Hem eksik ve hatalı
çalışma yapacaksun, hedef parlaklı kağıtlı broşür yayinallyarak kendi dışında
kendi katkılmadanan yapılan çalışmanın üzerine oturmaya çalışacaksın.

Etibaňk konusunda İTOF yöneticilerinin tutumu iste böyle bir tutundur. Kongrede bu meseleyi 'sen' 'ben' meselesi haline getirmek için özel bir gayret göstermişlerdir.

• Bu pasifist tutuma karşı çalısmak isteyen mücadele etmek isteyen unsurlar 'bölcülükle', 'İTOF düşmanlığı ile' damgalanmış, çalışan bazı cemiyetler de karşıya alınmıştır.

• Anti-emperialist ve anti-fasist temellerde gençliğe bilinc götürme çalışması yapılmamış, seminerler, toplantılar düzenlenmemiştir. Londra'da yapılan birkaç seminer, kuru, aydın havası ile gençliğin ilgisini çekmemiş, katılımların gittikçe azalması ile bir müddet sonra dağılmıştır. İTOF Bülteninde tüm gençliğe hitap etmek, yol göstermek yerine, bülten yöneticilerin benimsemendiği devrimci, fasizm aleyhtarı İngiltere'de ki ve Avrupa'da ki teşkilatlara karşı saldırısı silahı olarak kullanılmıştır.

• İTOF içinde eleştiri mekanizması kah savsaklanarak, kah "İTOF düşmanlığı" lafları ile işletilmemiştir. İTOF'ü 12 Marttan sonra bir buçuk sene haresetsiz bırakın, gençliğin dağınıklığına yol açan sonrasında göstermelik ve rekabetçi çalışma ile kitleden kopan İTOF yöneticilerine yapılan her eleştiri bu kongrede de olduğu gibi cevapsız kalmıştır. Genel Kurullarda özelestiri yeri ne özür dilemek gelenek haline gelmiştir. Ayrıca da eleştirilere cevap vermek yerine rekabetçi bir tavır alınarak gençliği birleştirici olmayan saldırılara ağırlık verilmiştir, Gençliğin birliği tartışmalarından anti-emperialist, anti-fasist mücadele özünün bütün kitle tarafından kavranması ile sağlanır. Dedikodu ile, ve özelestiriden kaçınarak bu birlik gerçekleşmez.

İTOF'ün mücadele eden gençliğimize layık bir örgüt olarak çalışması ve güçlenmesi için bu eleştirilerin cevaplarını eski ve yeni yöneticilerden isteyelim. Çünkü bugün karşılaşlığımız sorunlar, yillardır yönetime oturmuş olanbu pasifist anlayışlı, kitle çalışmasına ve mücadelelesine ters düşen unsurların doğrudukları sorunlardır.

İTOF'ün halkımıza ve onun mücadelelesine layık bir gençlik örgütü olabilmesi için genel kurulda onaylanan çalışma programının lafta kalmayıp hayatı geçmesini sağliusyalım. Yöneticileri büyünde zorluyalım. Örgütlenelim; derneklerimi zi çalışan, mücadeleci dernekler yapalım.

Halkımızı sömüren ve ezen emperyalizm ve fasizm halkımızın mücadelesi ile yıkılmaya mahkumdur. Zindanlar ve işkenceler kurtuluş için haklı mücadele veren dünya halklarını yıldırmadı, bizim halkımızı da yıldıramaz. Türkiye'nin yiğit gençliği şehitlerinin çizdiği yoldan ilerlemeye, milli bağımsızlık ve halk demokrasisi için savaşmaya kararlı olduğunu en zor şartlar altında bile yıldandan "ben halkın kurtuluşu davasına kollarımı verdim, gerekirse kafamda veririm" diye fasıstların suratlarına yiğitçe haykiran genç kardeşlerimiz ile ispat ediyor.

İngiltere'de ki Türkiye'li gençler bu yılmaz, bükülmeye gençliğin kopmaz bir parçası olarak bölcülüğü, pasifizmi ve oportinizmi yene yene mücadele yolunda ilerliyecektir. Hiç bir şaba bu gidisi durduramaz.

YASASIN HALKIN DAVASINI HERSEYİN ÜSTÜNDE TUTAN, YİĞİT GENÇLİĞİMİZ !

YIKILAN VE ÇÖKEN TARİHE
İLERLEYEN VE GELİŞEN ZAFERE.